

Свен Нордквист

Как Петсън и Финдъс посрещнаха Коледа

Издателство „Фюм“

Завала сняг. Сипеше се ден и ноц, без да спре и бързо покри земята с бяла пелена. Петсън и Фингъс не смееха да си погадат носа навън и само отвреме навреме надничаха през заскрежените прозорци.

Ден преди Коледа снегът най-после спря и Петсън забърза. Трябваше да напазаруват и да се пригответ за празника, но Фингъс измъкна отнякъде една стара поставка за елха и се развика:

– Петсън, трябва да отсечем коледна елха!
Да тръгваме!

– Ще идем за елха – обеща
Петсън. – Но не веднага. Първо
ще разчистим снега и ще отскочим
до магазина.

Петсън разчисти снежните преспи
и направи пътеки до кокошарника,
до работилницата, до тоалетната и
до навеса с дърва. После извика Фингъс.
– Преди да идем за елха, ще съберем клонки,
за да украсим къщата и входната врата. Какво
ще кажеш?

– Урааа! – извика Фингъс и от радост се бухна
в една голяма прясна.

– Още! Още! – скачаше
Фингъс. – Ураа-а-а, Петсън!
Ураа-а-а!

Но Петсън не се радваше.
Едва се измъкна изпод
шейната и с мъка се изправи.

– Ама че работа! – охкаше
той. – Не мога да стъпя на
крака си.

Фингъс се уплаши, но не
знаеше как да му помогне.

Петсън и котарачето извадиха шейната от навеса и се изкатериха на хълма. Петсън сечеше клони, а Фингъс ги подреждаше в шейната. Когато тя се напълни, двамата заслужаха обратно.

Изведнъж Петсън се подхлъзна. Шейната го удари, повлече го и лудо се понесе надолу по склона. Шейната летеше, Фингъс пищеше от радост: „Ехаа-а-а!“, а Петсън размахваше ръце и крака.

Накрая всички се озоваха под голям куп елхови клони.